

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συγδρומηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

ἘΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλεῖω Βιλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. ἔτους εἰσέρχονται παρ'
ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ἔτησία Συγδρομή προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης
Ἄριθ. 7 ἀπέναντι τοῦ γραφείου
τῆς Νέας Ἐφημερίδος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Ἡᾶσα παρτήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται
δεκτὴ μόνον ἐντὸς ἐκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνοπόγραφα ἄρθρα εὐ-
θύνεται ἡ συντάκτικὸς αὐτῶν κυρία
Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα
δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέ-
φονται. — Ἀνοπόγραφα καὶ μὴ
δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀπο-
στελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Ἡᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς
Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν
ὑφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμ-
ματῶσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκ-
τύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ κ. δὲ Μερσιέ. Βιογραφία μετ' εἰκόνας. — Οἱ ἐν Παρισίοις
περὶ Ἑλληνίδων λόγοι μας καὶ τὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἄρθρα μας. — Τὸ
Ἑνικὸν τῶν Ἑλληνίδων Ἐνδομα (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). —
Τὸ Τέρον (ὑπὸ κ. Εὐτέρπης Μανταφούνη). — Ἄπ' Ἀθηνῶν εἰς Δου-
τράκιον καὶ ἡ αὐτόσε διαμονή. — Ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κόσμος (ὑπὸ δος
Τούλας Κόκκαλη). — Βιβλία καὶ περιοδικά. — Ποιήματα. — Ἄλλη-
λογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Ἐπιφυλλίς.

Η Κ. ΔΕ ΜΕΡΣΙΕ

Ἡ κ. δὲ Μερσιέ δὲν εἶναι Γαλλίς. Ἐγεννήθη ἐν Γενεύῃ
ἐκ μητρὸς Ἀγγλίδος καὶ πατρὸς ἐξόχου Ἑλβετοῦ. Ἡ καλ-
λονή της μεθ' ὅλην τὴν προκεχωρημένην ἤδη ἡλικίαν της εἶ-
ναι ἀπαράμιλλος. Ξανθὴ, γαλακτόχρους, ἀναστήματος ὑψη-
λοῦ εἶναι τόσῳ ἐπιβλητικὴ, ὅσῳ προσνής καὶ γλυκεῖα.

Ἀνετράφη ἐν φιλολογικῷ κύκλῳ, διότι ὁ πατήρ της εἶναι
εἰς τῶν διασημοτέρων τῆς Γενεύης σοφῶν ἀνδρῶν, ὁ δὲ πά-
πος της ὁ Ἑλβετὸς φιλόσοφος Ἐρνέστος Ναεῖλ, οὗ τὰ ἔργα
μετεφράσθησαν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας εἶναι καὶ ὁ πρῶτος
ἰδρυτὴς τῆς ἀνωτέρας ἐν Γενεύῃ Ἐθνικῆς Παιδαγωγικῆς Σχο-

λῆς. Ἡ ἕκτατος ἐπίδοσίς της εἰς τὰ γράμματα καὶ τὴν καλ-
λιτεχνίαν, ἰδιαίτατα δὲ τὸ μουσικὸν αὐτῆς τάλαντον ἤθελεν
ἀναδείξει αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἐξόχων τοῦ αἰῶνος καλλιτεχνί-
δων, εἰμὴ ἐνωρίτατα ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τὰς προσφιλεῖς καλλιτε-
χνικὰς της ἐνασχολήσεως, ἵνα νυμφευθῆ. Ὁ σύζυγός της ἐξ
εὐγενοῦς καταγόμενος Γαλλικοῦ οἴκου, κατανοήσας πά-
ραυτὰ ὅτι ἡ ὥραία ἐκείνη χρυσὴ κεφαλὴ περιέκλειε τόσους
μεγαλοφυίας θησαυρούς, ὅσα καὶ ἐξωτερικὰ θέλητρα ἀφῆκεν
αὐτὴν ὅλως ἐλευθέραν εἰς καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος καὶ
ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ της ταλάντου.

Ἡ μητρότης ἀνέκοψε προῶρος τὴν εἰς τὴν καλλιτεχνίαν
ἐπίδοσιν της. Ἀλλὰ ποία ἐνασχόλησις δύναται νὰ συγκριθῆ
πρὸς τὴν ἀπαράμιλλον ἀπόλαυσιν νέας μητρὸς, ἀφιερωμένης
ὀλοψύχως εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν μικρῶν ἐκείνων Χερουβίμ,
ὧν αὐτὴ εἶναι δημιουργός, τροφός, διαμορφωτὴς!

Δὲν ἐγκατέλειπεν ἐν τούτοις τὴν λατρείαν τῶν μουσῶν.
Τὰς καλλιτεχνικὰς γνώσεις της μετεχειρίσθη πρὸς ποιητικὴν
καὶ ἰδεώδη τῶν υἱῶν της μὲρφοσιν. Ἐπεδόθη δὲ χάριν τῆς
ἀνατροφῆς αὐτῶν εἰς μελέτην τῶν διασημοτέρων συγγραφέων
Γάλλων τε καὶ ξένων, ἐφαρμόσασα τὰς πρακτικωτέρας ἐκεί-
νων ιδέας καὶ ὁργὰς εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν των.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐξερράγη ὁ Γαλλογερμανικὸς πόλε-
μος, συνεπαγαγὼν καὶ τὴν οἰκονομικὴν καταστροφὴν τῆς
οἰκογενείας Δὲ Μερσιέ. Ἡ συμφορὰ τὴν εὖρεν ἐπίσης εὐθυμον,
ζωηρὰν καὶ καρτερικὴν ὡς καὶ ἡ εὐτυχία. Ἀντὶ δὲ νὰ ἀσχο-
λῆται εἰς περισσοῖν τῶν ὀλίγων ὑπέλειφθέντων τῆ οἰκογε-
νεῖα της ναυαγίων, ἔσπευσε μεταξὺ τῶν πρώτων νὰ ὑπηρε-
τήσῃ ὡς νοσοκόμος εἰς τὸν Γαλλικὸν στρατόν. Κατὰ τὰς
τρομερὰς δὲ τῆς πολιορκίας στιγμὰς ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ δια-
σήμου γηραιοῦ Σουηδοῦ φιλοσόφου Σβάεδεμποργκ, ὅστις τὴν
παρώτρυνε νὰ ἐπιδοθῆ εἰς ὑψηλοτέρας καὶ συστηματικωτέρας

μελέτας, προικονιζόμενος αὐτῇ μέγα καὶ εὐγενές ἐν τῇ κοινοικη δράσει στάδιον.

Καθιδίντριξ τὸ δόγμα ἐπεδόθη τότε εἰς μελέτην τῶν περιμελλούσης ζωῆς θεωριῶν τοῦ Φέλλζ, οὗ τὸ ὄραϊον περιμελλούσης ζωῆς φιλοσοφικὸν σύγγραμμα ἠρμήνευσε μετὰ σπανίας εὐθυκρισίας καὶ φιλολογικῆς δεινότητος. Κεῖ ἕτερον ἔργον τοῦ Φέλλζ. «Περὶ κοινωνικῶν τῆς γυναικὸς δικαιωμάτων», ἠρμηνεύθη μετὰ ἀπείρων σχολίων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τόμον, ἴσον σχεδὸν πρὸς τὸ σύγγραμμα.

Τὸ ὄνομα τῆς ἤρξαστο τότε νὰ γίνηται γνωστὸν ἀνὰ τὴν μεγάλην τῶν Παρισίων πόλιν. Ἡ εὐφυΐα, ἡ ἐμβριθὴς νοημοσύνη, τὸ σταθερὸν καὶ ἀμετάτρεπτον τοῦ χαρακτῆρος τῆς, εἰλυταν σπουδαίως ὑπὲρ τῆς ξένης ταύτης τὴν Παρισινήν κοινωνίαν. Δὲν συγκροτεῖται ἔκτοτε σωματεῖον ἢ φιλοanthropικὴ ἀδελφότης Κυριῶν, ἐν ἧ ἢ κ. Δὲ Μερσιὲ δὲν λαμβάνει σπουδαιότατον μέρος. Διωρίσθη ἀντιπρόεδρος τοῦ σωματείου τῶν ἀπὸ τῆς φυλακῆς τοῦ Ἁγίου Λαζάρου ἀπαλασσομένων γυναικῶν, μέλος δὲ πολλῶν ἑταιριῶν, ὧν τάχιστα ἀποβαίνει τὸ ζωτικώτατον στοιχεῖον. Χωρὶς νὰ παραμελῇ τὸν οἶκόν τῆς, ὅν μέχρι σήμερον διευθύνει αὐτοπροσώπως ἢ κ. Δὲ Μερσιὲ κατάρθωσε καὶ νὰ γράφῃ τακτικῶς καὶ νὰ μελετᾷ καὶ νὰ διευθύνῃ τὰς πλείστας τῶν Πρωτεσταντικῶν γυναικείων κοινοτήτων.

Εἰς τὰς συνελεύσεις τούτων ἠμιλεῖ πάντοτε μετὰ σπανίας εὐφραδείας καὶ χάριτος. Τὸ ἐπισήμως ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως συγκληθὲν Διεθνὲς Γυναικείον Συνέδριον ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν αὐτῆς. Εἰς αὐτὴν ἐπίσης ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχὴ ἐξέλιξις τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ καὶ τὰ προικονιζόμενα ὑπὲρ τῆς γυναικὸς σωτήρια ἀποτελέσματα.

Ἡ κ. Δὲ Μερσιὲ ἦτον ἡ ἀληθὴς ψυχὴ τοῦ Συνεδρίου. Ἀκάματος, τακτικώτατα ἀπὸ πρώας μέχρις ἐσπέρας παρευρισκομένη εἰς τὰς συνεδριάσεις, λύουσα διὰ τῆς ἐτοιμότητος τοῦ ἐκτάκτου πνεύματος τῆς πᾶσαν ἀπορίαν, πᾶσαν διαφορὰν, προσήνης καὶ περιποιητικῆς πρὸς τὰς ξένας ἢ κ. Δὲ Μερσιὲ εἰλυκυσεν ἀμέριστον τὴν ἀγάπην καὶ συμπάθειαν αὐτῶν.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ἀπήγγειλε λόγον εὐφύεστατον καὶ συγκινητικώτατον, χειροκροτηθέντα μετ' ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ κ. Δὲ Μερσιὲ δὲν ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς, ἀλλ' οὔτε φρονεῖ ὅτι ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον ἡ χειραφετήσις αὐτῆ εἶναι ἐφικτή. Ἐπιδομαρίζει τὰς Ἀγγλίδας καὶ Ἀμερικανίδας, χωρὶς νὰ φρονῇ ὅτι καὶ αἱ Γαλλίδες δύνανται νὰ τὰς ἀκολουθήσωσιν. Ὁ κληρὸς ἐξασκεῖ εἰσέτι τοιαύτην ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἐν Γαλλίᾳ ἐπιρροήν, ὥστε ἡ πολιτικὴ αὐτῆς χειραφετήσις ἤθελε βεβαίωτατα ἐπενέγκει τελείαν τοῦ καθεστώτος ἀνατροπήν.

Ἐπιδομαρίζει μετ' ἀνηκούστου ζήλου τὴν διὰ τῆς σωτικῆς ἠθικῆς ἐπιδράσεως τῆς γυναικὸς κοινωνικὴν μεταρρυθμίσιν. Ἐχει δὲ μεταφράσει πολλὰ φιλοσοφικὰ Ἀγγλικά καὶ Ἀμερικανικά συγγράμματα, τείνοντα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Αἱ ὑψηλαὶ φιλοσοφικαὶ περὶ θρησκείας μελέται τῆς συνετέλεσαν, ὅπως ἐκτιμηθῇ παρὰ τῶν ἐξοχωτέρων σοφῶν τῆς Γαλλίας ἀνδρῶν, οἵτινες καὶ κατατάσσονται μετὰ τῶν θερμωτέρων θαυμαστῶν τῆς.

ΟΙ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΛΟΓΟΙ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ ΑΡΘΡΑ ΜΑΣ

Ἡμεῖς αἱ ἀνυψώσασθαί τὸ γόητρον τῆς Ἑλληνίδος γυναικὸς ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, ἡμεῖς αἱ ἐνώπιον ἀντιπροσώπων σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου χαρακτηρίσασθαί τὴν Ἑλληνίδα ὡς βλίνουσαν ἐκ παραλήλου μετὰ τῆς Εὐρωπαῆς ἐν τῇ ἐδῶ τῆς προόδου, ἀποφανόμεθα τόσον αὐστηρῶς περὶ αὐτῆς σήμερον! μᾶς γράφει φίλη τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἀναγνώστρια. «*Ἀλλὰ περιπιπτετε εἰς ἀληθῆ σύγχυσιν, εἰς προφανῆ ἀντίφασιν, ἐξακολουθεῖ λέγουσα ἢ ἀντεπιστέλλουσα. Ἐπεθύμουν νὰ γνωρίζω πῶς δύνασθε τὰ δικαιολογήσῃτε τὸ ἀσυμβίβαστον τοῦ περιεχομένου τῆς σειρᾶς τῶν ἀρθρῶν, ἅτινα μετὰ τὴν ἐκ Παρισίων ἐπάνοδόν σας δημοσιεύετε πρὸς τοὺς λόγους καὶ τὰς προτάσεις, ἃς ἀπηγγείλατε εἰς τὰ ἐν Παρισίοις συγκληθέντα Διεθνή Γυναικεία Συνέδρια.*»

Εἰς οὐδεμίαν σύγχυσιν περιπίπτομεν, ἀλλ' οὔτε ἡ ἀνωπαρκτηρήσις ἐμβάλλει ἡμᾶς εἰς ἀμηχανίαν. Ὅταν ἐκ Παρισίων ἀπεστέλλομεν ἀντίγραφα τῶν προτάσεων καὶ λόγων μας, τῶν ἀπαγγεληθέντων εἰς τὰ αὐτῶτε συνέδρια, συναπεστεύλαμεν καὶ ἄρθρον, προταθὲν τότε τῆς δημοσιεύσεως ἐκεῖνων ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 123 φύλλῳ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Ἐν τῷ ἀρθρῷ ἐκεῖνῳ ἐγράφομεν:

Ὡς οἱ ὠραιότεροι τοῦ κόσμου κηποι κρύπτουσιν ὑπὸ τὰ ρόδα ἀκάνθας, οὕτω καὶ ἡ ἱστορία παντὸς ἔθνους γερικὴ ἢ εὐδικὴ ἔχει πολλὰ τὰ γαεινά, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τὰ σκοτεινὰ σημεῖα. Ἀνέφαξα ὅθεν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους μας, ὡς ἀνοίγει τις θύραν μεγάλου κήτου. Ἐσηλθον εἰς αὐτόν, ἔκοψα ὅτι ἔφερον ὠραῖον, μυροβόλον, ἀνθηρὸν περὶ γυναικός. Ἐσχημάτισα ὠραῖαν ἀνθοδέσμην καὶ τὴν ἐξέθηκα εἰς ὅσον ἠδυνήθην φωτεινὸν μέρος, ἵνα πρὸς ὅλους καταστῇ ὄρατὴ. Ἐὰν συνδέσῃ καλῶς τὰ ἄρθρα μου, ἐὰν συνδέσῃ ἀρμονικῶς τὰ χρώματα καὶ τὰ μῦθα τῶν τῶ ἀγνοῶ. Ἐκεῖνο δμως δεῖ εἶναι βεβαίωτα ὅτι ἐπραξα εἶναι ἢ ἐκλυθῆ αὐτῶν.

Καὶ ἀληθῶς ἐξελέξαμεν τὰ εὐοσμήτερα καὶ καλλιμορφότερα ἄρθρα, ἐτοποθετήσαμεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ζωηροτέρου καὶ πλουσιωτέρου φυλλώματος, συνεδέσαμεν διὰ χρυσοῦν νημάτων καὶ πολυτίμων ταινιῶν καὶ οὕτω γραφικῶς σινηρομολωγημένην ἐξέθηκαμεν τὴν ἀνθοδέσμην μας εἰς τὰ ὄμματὰ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κοινοῦ.

Δὲν θὰ εἴχομεν βεβαίως τὴν σαληρότητα νὰ σκιασῶμεν τὴν ὠραίαν εἰκόνα τῶν προγόνων μας, τῶν ἀθηνάτων τοῦ 21 ἠρώιδων, διὰ τῶν σκοτεινῶν χρωμάτων, ἅτινα κηθιστῶσιν ἀφανεῖς τὰς πλείστας θυγατέρας καὶ ἐγγονὰς τῶν. Ἀλλ' οὔτε τὰς ἄρετὰς τῶν ὀλίγων σημερινῶν Ἑλληνίδων ἠδυνάμεθα νὰ ἀποσιωπήσωμεν, ἵνα ἐνώπιον τῶν ξένων παραστήσωμεν τὴν γυμνότητά μας.

Αἱ ξένοι δέον νὰ γνωρίζωσι μόνον τὰ προτερήματά μας, ἵνα μᾶς σέβωνται καὶ ἐκτιμῶσι. Ἡμεῖς ὅμως δέον νὰ ἐξετάζωμεν αὐστηρῶς ἑαυτάς, νὰ μελετῶμεν τὰς ἁλλείψεις καὶ κακίας μας καὶ ἐπιμόνωσ ἐργασθῶμεν εἰς θεραπείαν αὐτῶν.

Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δῆμῳ, ἔλεγον οἱ ἄρχαιοι. Ἡ οἰκοδέσποινα ὅσα ἀμελής, ὀκνηρὰ καὶ ἀμέριμος καὶ ἂν εἶναι προσπαθεῖ πάντοτε νὰ καλλωπίσῃ τὴν αἴθουσαν, ἐν ἧ τοὺς ξένου

ξενίζει. Τοῦτ' αὐτὸ ἐπράξαμεν καὶ ἡμεῖς χωρὶς νὰ δεχόμεθα τὸν τίτλον τῆς οἰκοδεσποίνης, ὅστις ἀνίκει μόνον εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς χώρας μας.

Ἀλλ' ἐδῶ, μετὰ τῆς μας, πρὸς τί νὰ κρυπτόμεθα ὀπισθεν τοῦ δακτύλου μας. Ἐδῶ ὀφείλαμεν νὰ γνωρίσωμεν τὰς ξένας, περὶ ὧν τοιαύτη ἐσφαλμένη ὑπῆρχεν ἰδέα. Ὅφειλομεν νὰ παραθέσωμεν τὰ ἐλαττώματά μας παρὰ τὰ πλεονεκτήματά των. Νὰ καταδείξωμεν τὰ κοινωνικὰ ἔλκη, τὰ ὑποκακίοντα ἐκ βάθρων τὰ θεμέλια τῶν οἰκῶν μας. Νὰ θέσωμεν τὰς χεῖρας τῶν ὀμβλωπούντων ἐπὶ τῶν πληγῶν, ὑποδεικνύουσαι ἐν ταῦτῳ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας.

Ὅφειλομεν πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἀφυπνίσωμεν ἐκ τοῦ βεθῆος ἀπολαυστικῶ ὕπνου τῶν ἐκείνας, αἵτινες ὀφείλουσι καὶ δύνανται νὰ ἐργασθῶσι καὶ ἀναπληρώσωσι τὴν περὶ τῆς γυναικὸς ἀκηδείαν τῶν ἐκάστοτε κυβερνήσεων.

Ἴδου ὁ λόγος, δι' ὃν μετὰ τόσας ἐπιμονῆς ἐμελετήσαμεν τὰ κατὰ τὴν Παρισινήν γυναῖκα καὶ ἐν τῷ πλουσίῳ αὐτῆς μεγάρῳ καὶ ἐν τῇ ἀνευ ἀξιώσεων οἰκογενειακῇ ἐστία, καὶ ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ ἐργαστηρίῳ καὶ ἐν τῷ βιομηχανικῷ καὶ ἐμπορικῷ καταστήματι καὶ ἐν τῷ μαγειρείῳ καὶ ἐν τοῖς ἀντιθαλάμοις καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Ἴνα δυνθῶμεν νὰ εἴπωμεν πρὸς τὰς ἰδικὰς μας. Ἐγερθετε καὶ εἰς καὶ ἀκολουθήσατε τὸ παράδειγμά των. Ἐνωθετε, συνδεθετε, σπεύσατε. Ἡμεῖς μόνον ἐν Ἑλλάδι ἀγνοοῦμεν τί θὰ εἴπη Ἐνωσις.

Αἱ Γερμανίδες, αἱ Ἰταλίδες, αἱ Γαλλίδες, αἱ Ἑλβετίδες, αἱ Ἀγγλίδες, αἱ Ἀμερικανίδες τέλος αἱ γυναῖκες ὄλων τῶν κρατῶν τοῦ κόσμου ἀποτελοῦσι παμμεγίστας ἑταιρίας. Αἱ ἑταιρίαι αὗται συνίστανται ἄχι ὑπὸ τῶν γυναικῶν μίᾳ πρωτεύουσῃ ἢ οἷας δῆποτε πόλεως, ἀλλ' ὑπὸ τῶν γυναικῶν ὄλων τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων ἐκάστου κράτους. Ἡ ἔδρα τῆς Ἐνωσεως εἶναι εἰς τὴν Πρωτεύουσάν τοῦ κράτους. Ἐχει τὰ συμβούλια, τὰς ἐπιτροπὰς καὶ ὑποεπιτροπὰς τῆς, τὰ γραφεῖα τῆς, τὰ εὐεργετικὰ τῆς καταστήματα εἰς πᾶσαν πόλιν, εἰς πᾶν χωρίον. Ἐχει τοὺς τίτλους τῆς, τὰ παράσημά τῆς, τὴν θέσιν τῆς ἀπανταχῶ καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ αὐτῇ ἐτι. Ἐν Γαλλίᾳ δὲν ὑπάρχει Παρισινὴ καὶ ἐπαρχιωτὴς, ἀλλὰ Γαλλίς. Δὲν ὑπάρχει ἀριστοκράτις καὶ πτωχὴ, ἀλλ' ἀδελφοὶ ἠνωμένοι, ἐργαζόμενοι πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν εὐεργετικὸν σκοπὸν. Τὴν ἐξῆψωσιν τοῦ γοήτρου τῆς γυναικὸς, τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν, τὴν ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος εὐεργετικὴν αὐτῆς ἐπίδρασιν. Τοιαῦτα δὲ θαυμασία κατάρθωσαν ἐν τῷ κόσμῳ μέχρι σήμερον αἱ διάφοροι Γυναικεῖαι κοινότητες, ὥστε ἐν τῷ τελευταίῳ Διεθνῇ Γυναικείῳ Συνεδρίῳ ἀπεφασίσθη, ὅπως ἅπασαι ἐνωθῶσι καὶ ἀποτελέσωσιν οὕτω Μέγαν Διεθνή Σύνδεσμον τῶν Γυναικῶν πάντων τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς. Ἐπὶ τούτῳ ἐξεφράσθη ὑπὸ τῆς κ. May Wright Sewall ἀντιπροσώπου τῆς μεγάλης Διεθνούς Ἐταιρίας τῶν Ἀμερικανίδων Γυναικῶν ἡ ἐξῆς εὐχή:

«Πεισθὲν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ὅτι τὰ σωματεῖα καὶ αἱ ἑταιρίαι τῶν γυναικῶν τῶν διαφόρων κρατῶν ἔδρασαν εὐεργετικῶς ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἠθικῶν νόμων καὶ τῆς ἐθνικῆς δικαιοσύνης, ἥτις χαρακτηρίζει τὸν XIX αἰῶνα πεποιθὲς δ' ὅτι ἡ Ἐνωσις τῶν γυναικῶν ὄλων τῶν ἔθνῶν θὰ ἐπενέγκῃ τὸ αὐτὸ εὐεργετικὸν ἀποτέλεσμα ἀνὰ πάντα τὸν κό-

σμον, τὸ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως συγκληθὲν ἐν Παρισίοις ἰνυαικεῖον συνέδριον ἐπιδομαρίζει καὶ ἀποφασίζει τὴν σύστασιν Διεθνούς Παγκοσμίου Γυναικείου Συνδέσμου, ὃ ἔδρα ἔσονταί οἱ Παρίσιοι.»

Ἡ εὐχὴ αὕτη ἐψηφίσθη διὰ γενικῶν ἐπευχημῶν. Ὅσον οὐπὼ δὲ κατορτίζεται τὸ ὑμνοῦλιον τοῦ Συνδέσμου τούτου. Ἡ Ἑλλάς θὰ μείνῃ βεβαίως ἐκτὸς τοῦ νυμφῶνος, ἐὰν καὶ αἱ Ἑλληνίδες τῆς Πρωτεύουσῃς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν δὲν φροντίσωσι νὰ σχηματίσωσιν ἐγκαίρως τὴν Ἐνωσίν των.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΝΔΥΜΑ

Ἡ πόλις καλλωπίζεται ἵνα εὐπρόσωπος παραστῇ εἰς τοὺς γάμους τοῦ πρωτοκόκου τῆς Νέας Ἑλλάδος υἱοῦ. Παντοῦ ἀσυνήθης συγκλήσις, παντοῦ προετοιμασία καὶ χαρὰ. Αἱ Ἑλληνίδες θὰ παραστῶσιν εἰς τοὺς γάμους φέρουσαι τὸ γραφικώτατον Ἐθνικὸν ἔνδυμα. Ἡ ὠραία αὕτη πατριωτικὴ ἰδέα ὀφείλεται εἰς τὴν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν τῆς σεπτῆς Ἀνάστης ἡμῶν. Πόσαι τῶν πολυπληθῶν ἀναγνωστριῶν τῆς Ἐφημερίδος ταύτης οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην κἂν ἔχουσιν ἰδέαν τοῦ κάλλους τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνδύματος, ὅπερ τόσον ἀγαπᾷ ἡ Βασίλισσά μας καὶ τόσῳ θαυμασιῶς ἀναδεικνύει τὰ μαγικὰ αὐτῆς κάλλη.

Τὸ Ἑλληνικὸν γυναικεῖον ἔνδυμα εἶναι τὸ ὠραιότερον καὶ χαριέστερον ὄλων τῶν γυναικείων ἐνδυμάτων. Οὐδὲν ἀναδεικνύει τὴν χάριν καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ γυναικείου σώματος ὅσον ἡ λευκὴ ἐξ ἐριούχου μακρὰ ἐσθῆς, καὶ ὁ χαριεὶς ἐκ βελούδου ἐπενδύτης. Οὐδὲν κάλυμμα κεφαλῆς προσδίδει ποιητικωτέραν καὶ ἀρμονικωτέραν εἰς τὸ πρόσωπον χροιάν, ὅσον ὁ χρυσοῦφαντος ἀραχνοειδῆς πέπλος, ὅν μετὰ τόσας γραφικότητος περιστέφει ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ μετώπου ἀποκλίσεως διπλῆ σειρὰ ἐκ χρυσοῦ φλωρίων.

Ἡ κυρίως ἐσθῆς συνίσταται ἐκ τοῦ προσθίου μέρους, δίκην ἐμπροσθέλας ἐκ τῶν ἀνω πρὸς τὰ κάτω διήκοντος καὶ ἐκ τοῦ ὀπισθίου. Ἡ ἐμπροσθέλα εἶναι ἐκ λευκοῦ ὄλοσπρικοῦ, ἐπὶ τοῦ ὀποῦ ἐφαρμόζεται ἀραχνοειδὲς μετάξινον ὕφασμα. Τοῦτο κατασκευάζεται μετ' ἀμιμήτου ἐπιτηδεϊότητος καὶ τέχνης ὑπὸ τῆς καλλιτέχνης ὕφαντριάς κ. Σπάρτης Καραστομάτη. Φέρει ραβδώσεις χρυσοῦ, ἐριζοντεῖους, ἐναλλάξ στενάς ὡς κορδόνιον καὶ εὐρείας ὡς ταινίαν ὃ δακτύλων. Περαιούται πρὸς τὰ κάτω εἰς εὐρυτάτην χρυσοῦν ταινίαν περιβαλλομένην ὑπὸ ὠραίων χρυσοῦν κροσίων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὕφασματος κατασκευάζεται τὸ περιστήριον καὶ τὰ περιγεῖρια πλάτους ἐνὸς πήχους περίπου. Ἀμφότερα περικοσμούνται ὑπὸ ὠραίων χρυσοῦν τριχάπτων (κοπανελίων).

Τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ φορέματος κατασκευάζεται ἐκ λευκοῦ ἐριούχου, σφύεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σχηματίζον μακροτάτην οὐράν. Ἡ ὀπισθία αὕτη ἐσθῆς περιβάλλεται ὑπὸ πλατείαις λωρίδαις ἐκ βελούδου ἐρυθροῦ ἢ οἴου δῆποτε ἄλλου χρώματος. Ἐπὶ τῆς λωρίδος ταύτης ὁ Ἑλληνογράφος ἐνοστίζει διὰ καθαροῦ χρυσοῦ ὀραϊότατα ποικίλαματα, πλάτους 7—8 δακτύλων. Ἡ λωρίς, περιβάλλουσα καὶ τὰ πλάγια τῆς ἐσθῆτος ἀποτελεῖ ὠραία καὶ πλούσια κρόσπεδα, ὑπὸ τὰ ὅποια φιλορέσκως προβάλλει τὸ λευκὸ χρυσοῦ ἀραχνοειδῆς μέρος τῆς προσθίας ἐσθῆτος.

Ὁ ἐπενδύτης κατασκευάζεται ἐξ ἐρυθροῦ ἢ ἄλλου χρώματος βελούδου. Ἐχει σχῆμα ἡμικιτωίτου (matinée) Διαγράφει θαυμασίως τὰς γραμμὰς τοῦ κορμοῦ καὶ τῆς ὀσφύος. Δὲν φέρει περιχίρεια, ἀφίνει δὲ ἀνοικτὸν τὸ πρόσθιον τοῦ στήθους, τοῦ πλουτίως διὰ τοῦ περιστηθίου κεκοσμημένου. Ὁ ἐπενδύτης οὗτος ποικίλλεται διὰ πλουσιωτάτων χρυτῶν παρυφῶν φερουσῶν συμβολικὰ Ἑλληνικὰ σχέδια.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ρίπτεται ποιητικώτατα ὁ χρυσοῦραντος ἀρχαιοειδῆς πέπλος, οὗ τὸ ἐν ἄκρον ἐλτείνεται ὑπὸ τὴν ὀσφύν, τὸ δὲ ἕτερον πίπτει χαριέστατα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου. Ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀνκρᾶται διπλῆ σειρά χρυτῶν φλωρίων. Ἐκ τῶν αὐτῶν χρυτῶν νομισμάτων φέρουσι καὶ ἐκ πολλῶν στίχων πλούσιον περιδέραιον. Πέδιλα ἐξ ὁμοιοχρόου βελούδου χρυτῶ ἐντιγμένα συμπληροῦσι τὴν ὥραιάν Ἑθνικὴν ἡμῶν στολήν, ἣς τὸ κάλλος καὶ ὁ πλοῦτος θὰ ἐκπλήξῃ τοὺς ἐπισήμους ξένους.

Τὸ εὐχάριστον δ' εἶναι ὅτι κατασκευάζεται ὁλόκληρον ἀπὸ Ἑλληνίδας καὶ Ἑλληνας τεχνίτας. Εἶναι ἡ ὥραιότερα ἐγγῶριοις βιομηχανία, ἣν ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν πρὸς τοὺς ξένους. Ἡ ὑφάντρια κ. Σπάρτη Καρασταμάτη, ἣτις ἔχον τῶν πολυπληθῶν πελατῶν τῆς ἐνεκατέστη ἀπὸ 1ης Ἰουλίου εἰς Ἀθήνας, κατασκεύασε μέχρι σήμερον ὑπὲρ τὰς δέκα ἑπτὰ τοιαύτας στολάς.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ ὥραιον τοῦτο ἔθιμον τῆς Ἑλληνικῆς ἐνδυμασίας θὰ ἐπικρατήσῃ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ὅτι αἱ Ἑλληνίδες ἀντὶ ἄλλου λευκοῦ φορέματος θὰ προτιμῶσι τοῦτο ὡς νυμφικόν. Οὐδὲν ἐλλείπει, οὔτε αὐτὸς ὁ πέπλος.

Ἑλένη Γεωργιάδου.

ΤΟ ΤΕΪΟΝ

Διατὶ βραδέως εἰσῆλθῃ εἰς τὴν Εὐρώπην. — Τίνας οἱ πρῶτοι εἰσαγαγόντες. Ἡ υπερβολικὴ τιμὴ αὐτοῦ. — Τὸ Τεῖον ὡς δῶρον βασιλικόν. — Οἱ διάφοροι τρόποι τῆς παρασκευῆς αὐτοῦ.

Ἀγαπητὴ μοι ἀναγνώστρια, μὴ καταφρονήσῃς τὸ ἀρθρίδιόν μου ὡς περὶ μικρῶν πραγματευόμενον, διότι θὰ προσκρούσῃς πρὸς αὐτὴν τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων. Ἀναγκαῖα δὲν εἶνε μόνον τὰ μεγάλα καὶ σπουδαῖα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ, διότι συνενόμενα μετ' ἐκείνων ἀποτελοῦσιν ἐν ὅλον τέλειον.

Τοῦτο δὲ δύνασαι νὰ κατανοήσῃς σαφῶς, ἐὰν καὶ μικρὸν μόνον στρέψῃς τὴν προσοχὴν σου πρὸς τὴν περιβάλλουσάν σε δημιουργίαν καὶ ἐξετάσῃς ἐαυτήν. Οὔτε ἐν ἐκείνῃ θὰ εὕρῃς τὰ πάντα ρόδα καὶ εὖσμα καὶ ἐξ ἴσου χρήσιμα, οὔτε ἐν σοὶ αὐτῇ τὰ ἐκυτῆς μέλη μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδαιότητος συνηρμοσμένα. Ὅ,τι λοιπὸν συμβαίνει ἐν τῇ δημιουργίᾳ τ' αὐτοῦ συμβαίνει καὶ ἐν ταῖς γνώσεσιν ἡμῶν. — Ὡς πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν λοιπὸν τοῦ Τεῖου εἰς τὴν Εὐρώπην δυνάμεθα νὰ ἀρυσθῶμεν τὴν ἐξῆς ἱστορικὴν παράδοσιν.

Πρὸ διακοσίων πενητήκοντα ἔτων τὸ τεῖον ἦτο ἄγνωστον ἐν τῇ πεπολιτισμένην Εὐρώπῃ, ἐν ᾧ κοινότατον ἦτο καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν, τὴν Κίναν, τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Ἀραβίαν. Αἰτία τούτου ἦτο ὅτι οἱ Ὀλλανδοί, οἱ πρῶτοι μετελθόντες τὸ ἐμπορίον τοῦ τεῖου, διέπραξαν τὸ ἀσύγγνωστον ἐμπορικὸν σφάλμα νὰ ζητῶσιν ὑπερβολικὰς τιμὰς διὰ μικρὰν ποσότητα αὐτοῦ.

Ὁπωσδήποτε ὅμως αὐτοὶ ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι εἰσαγαγόντες τὸ τεῖον εἰς τὴν Εὐρώπην ὡς ἔπεται. Τῷ 1641 Ὀλλανδοὶ τινὲς ἱατροὶ ἀπεκάλυψαν εἰς τοὺς συμπατριώτας σου τὰς ἀρετὰς τῆς βοτάνης ταύτης ὡς φαρμάκου καὶ ἄρθρου τοῦ ἐμπορίου. Μετὰ δ' εἰκοσαετίαν περίπου ἐν ἔτει 1664 ὁ Λόρδος Ἀρλινκτον πρῶτος εἰσήγαγεν αὐτὸ εἰς τὴν Ἀγγλίαν· ἀλλ' ἡ τιμὴ αὐτοῦ ἦτο τοσοῦτον ὑπερβολικὴ, ὥστε ἐθεωρεῖτο μᾶλλον ὡς ἀντικείμενον πολυτελείας. Μάλιστα λέγεται, ὅτι ἡ ἑταιρία τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, ἣτις εἶχεν ὡς μονοπώλιον τὸ μεταξὺ Κίνας καὶ Ἀγγλίας ἐμπορίον, ἐπλήρωσε δύο λίρας στερλίνας διὰ δύο μόνον οὐγκίας τεῖου, τὸ ὅποιον ἐδωρήθη εἰς Κάρολον τὸν Β'.

Μετὰ μίαν περίπου ἑκατονταετηρίδα ἡ Δούκισσα τοῦ Μονμάουθ (Monmouth) ἀπέστειλε μὲν μικρὸν δέμα ἐξ αὐτοῦ εἰς τινὰς ἐν Σκωτίᾳ συγγενεῖς τῆς, ἀλλ' ὅμως δὲν ἔδωκε καὶ τὰς ἀναγκαῖας ὁδηγίας τῆς παρασκευῆς· καὶ οὕτω ὁ μάγειρος, ἄφ' οὗ ἔβρασε τὰ φύλλα ἐπαρουσίασεν αὐτὰ εἰς τὴν τράπεζαν ὡς σπανίον, ἐπιμελῶς ἀποστραγγίσας ἀντὶ τοῦ ἀφεψήματος ὅλον τὸ ὕδωρ. Δὲν δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ τοῦτο ὡς πολὺ μέγα λάθος, διότι ἐν Οἰθετίᾳ μέχρι τῆς σήμερον τὸ τεῖον παρασκευάζεται ἐν εἰδῇ σούπας, εἰς ἣν προστίθεται γάλα, βούτυρον μετ' ἄλατος, ἐν ᾧ ἐν Kanawer βράζουσι τὰ φύλλα περὶ τὰς δύο ὥρας καὶ εἶτα προσθέτουσιν εἰς αὐτὰ ἄλευρον καὶ κρέας τράγειον. Οἱ Κινεζοὶ πίνουσι τὸ τεῖον ἄνευ ἀνοηγάλκτου ἢ σακχάρου καὶ μάλιστα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξ αὐτῆς τῆς χύτρας, ἐντὸς τῆς ὁποίας παρασκευάζεται. Τέλος οἱ Ἰάπωνες ἔχουσι ἔτι μᾶλλον πρωτότυπον μέθοδον. Γεμίζουσι τὰ κύπελλα μὲ βραστὸν ὕδωρ, ἀκολούθως θέτουσιν εἰς ἕκαστον τόσην ποσότητα τεῖου ἐν εἰδῇ κόνεως, ὅσην δύναται τις νὰ λάβῃ διὰ τῆς αἰχμῆς μαχαίριου· ἔπειτα τὰ ράσσουσι αὐτὸ, ἕως οὗ ἀφρίσῃ καὶ οὕτω πίνουσι αὐτὸ ἄνευ ἀνοηγάλκτου ἢ σακχάρου.

Ἐυτέρπη Ν. Μανταφούνη (Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΝ

Δὲν ἐξερχόμεθα σήμερον διὰ τῆς ἀρχαίας Ἰεράς Πύλης τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλ' οὔτε ἀκολουθοῦμεν περὶ τὴν Ἰεράν Ὀδὸν, ἣν οἱ εὐδαίμονες τοῦ ἄττειος κάτοικοι ἠκολούθουν μεταβαίνοντες εἰς Ἐλευσίνα.

Σήμερον ὁ χρόνος εἶναι χρήματα καὶ ἡ ἀποκλειστικὴ μέριμνα τοῦ συγχρόνου ἀστοῦ περιστρέφεται εἰς ἀπόλαυσιν τοῦ παντοδυνάμου τούτου μετάλου. Ἐστῶσε τὴν Ἰεράν Ὀδὸν διὰ σιδηρῶν ἐλασμάτων, ἐνεκαθίδρυσεν ἐπ' αὐτῶν μέλαν πυρίπνουσιν θηρίων καὶ ὑπὸ τὴν κραταίαν τοῦ πολυμηχανοῦ Ἡφαίστου αἰγίδα, οἱ σύγχρονοι ἄνδρες Ἀθηναῖοι διανύουσιν ἐν μιᾷ ὥρᾳ τὸ διάστημα, ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι πεζοδρόμοι, ἐστεμμένοι διὰ μύρτων καὶ κλάδων ἐλαίας διήνυσαν ἐντὸς ὀκτώ ὁλοκλήρων ὥρων.

Εἰσερχόμεθα λοιπὸν τοῦ συρμοῦ, συνοδοῦς ἔχουσι τὰς ὥραιās ἀναμνήσεις τῶν μεγαλοπρεπῶν εἰκόνων, αἵτινες πρὸ δύο σχεδὸν χιλιάδων ἔτων ἐξετυλίσσοντο ἐν ὅλῃ τῇ μυστηριώδει ἐπιβλητικότητι τῶν ἐν τῇ ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρις Ἐλευσίνος ὁδῶν. Μάτην ζητοῦμεν ἀνά τὰ ἐξ ἐλαϊοδένδρων μικρὰ δασύλια τὰ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς θεᾶς Δήμητρος φρέατα, ἢ τὰ

εὐνοούμενα αὐτῇ φυτὰ. Οἱ κύκμοι ἀνοῦσι τὸν Ἀπρίλιον καὶ ἡ κέγχρος σπρνίζει· καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἔτι εἰς τοὺς περὶ τὴν Ἐλευσίνα ἀγρούς.

Ὁ συρμὸς βραίνει, μετ' ἰλιγγιώδους ταχύτητος, καὶ οἱ ταπεινοὶ θάμνοι ἀφρνεῖς σχεδόν, μένουσι καρραμένοι εἰς τὸ ἱερὸν ἔδαφος. Οἱ ἐν πολλοῖς ἀκκλιέργητοι καὶ χέρσοι ἄγροὶ μαρτυροῦσιν, ὅτι ὁ κνὸς τῆς Δήμητρος δὲν ὑρίσταται πλέον, καὶ ὅτι ἡ λατρεία τῆς ἐπυτεν ἐξακλόουτα τὴν εὐεργετικὴν τῆς ἐπιροὴν ἐπὶ τῶν γαιῶν τούτων.

Ἐὰν σκοτεινὴ μένη μέχρι σήμερον καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἀρχαιολογοῦντας ἡ περὶ Ἐλευσινίων μυστηρίων παράδοσις, ὁ σκοπὸς τοῦλάχιστον τῆς ἐν μυστικισμῷ λατρείας τῆς θεᾶς καταφαίνεται ἐναργέστατα. Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς, ἣν ἡ λατρεία αὐτῆς ἐπέβαλλεν, ἤμαζε τότε καίτοι τὸ ἔδαφος ἦν φύσει λεπτόν καὶ ἄγονον. Τὰ μυστήρια δ' ἐκεῖνα ἐπέδρων εὐεργετικώτατα ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ λαοῦ τῆς Ἐλευσίνος καὶ τῶν περιχώρων. Ἐὰν ὅλοι δὲν ἐμυούνο, ἐξήτουν ὅμως παντὶ σθένει νὰ εὐχρεστήσωσι τῇ θεᾷ.

Ἡ καλλιέργεια ἐπετυγχάνετο καὶ ὁ λαὸς ὑπόγειος.

Ἄλλ' ἀκολουθοῦμεν τὸν δρόμον μας. Τὴν τέρψιν, ἣν ἀποποιεῖται ἡμῖν ἡ χέρσος, παρέχει πλήρη καὶ τελείαν ἡ θάλασσα τῆς Ἐλευσίνος, ἐκτεινομένη ὡς ἀπέραντος ἐξ ἀδαμάντων λίμνη, ἐν ᾗ ὁ ὑπερήφανος Φοῖβος μεγαλοπρεπῶς ἐγκατοπτρίζεται. Οἱ ἄνισοι καὶ ἀκνηθώδεις βράχοι, οἱ προετεινοντες τὴν διὰ ρητινωδῶν πευκίων ἐστεμμένην κεραλὴν τῶν ἐν τῷ σελαγίζοντι τῆς θαλάσσης κατόπρω προσιδούσιν εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην θέαν γραφικωτάτην. Ἡ θάλασσα τῆς Ἐλευσίνος ἁμοιάζει μεγάλῃν λίμνην, ἄφ' ἧς δὲν ἐλλείπουσιν οὔτε οἱ ὀφιοειδεῖς ἐλιγμοί, οὔτε οἱ μικροὶ ὕρλοι, οὔτε τὸ ἐν πολλοῖς φαινομενικὸν ἀδιέξοδον. Περιστερομένη ὑπὸ τῆς δίκην ὀδοντωτοῦ τριχάπτου ἀπεράντου χέρσου, σπανιώτατα ὑρίσταται τοὺς θαλασσίους κλονισμούς, εἰς οὓς ὑποβάλλει ἐνίοτε μαινόμενος ὁ Ποσειδῶν τὰ καταχθόνια βασίλειά του. Ὅταν δ' ἐν τῷ ἀνοικτῷ πελάγει τὰ κύματα λυσσῶδως ἀφρίζοντα ἐκσπῶνται εἰς καταποντιστικῶς μνηκθμούς, ἡ θάλασσα τῆς Ἐλευσίνος ὡς ἐν σεμνῷ ψιθυρισμῷ διαμαρτύρεται. Τὸ χρῶμα τῆς ἀπὸ γαλανοπρασίνου θαμβοῦται, ρυτιδοῦται καὶ συσπᾶ τὰς πλοκαμοειδεῖς ὄφρεις τῆς, αἵτινες· ὅμως δὲν ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ μεταβληθῶσιν εἰς κύμα.

Ὅταν δ' ἡ τρικυμία κοπάσῃ ἐν τῷ πελάγει, ἡ γαλανὴ τῆς Ἐλευσίνος θάλασσα ἐπανακτᾷ τὴν ἡρεμον κίνησίν τῆς, φιλοῦσα στοργικώτατα τὰ κράσπεδα τῆς ξηρᾶς, τῆς προστατευούσας αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀπεγνωσμένην καὶ παράφορον ὀργὴν τοῦ θεοῦ ὕδατων.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ὡς ἐν ἐκστάσει ὁ ὀφθαλμὸς βυθίζεται εἰς τὰ κρυτάλληνα νάματά τῆς, ἡ κίνησις τοῦ συρμοῦ μετριάζεται καὶ οἱ ἀδιαφορότεροι ταξιδιωτῆται προβαίνουσιν εἰς τὰς θορίδας τῶν ἀμαξῶν. Εἴμεθα ἐπὶ τῆς Κακῆς Σκάλας. Σειρὰ βραχύδης τοῦ Κιθαίρωνος, γιγάντιος πλὴν ἀπορῶξ πτέρυξ αὐτοῦ προεκτείνει ἐλικοειδῶς τὰς γυμνάς καὶ σκελετώδεις ράχεις τῆς πρὸς τὴν παραλίαν. Χειμαρρῖσκοι ἀπότομοι καὶ ὄρητικοί, χύνονται εἰς τὴν Ἐλευσίνειον θάλασσαν διὰ τεραστίων βραχυδῶν ρωγμῶν. Τούτων δύο αἱ μᾶλλον ἀποτροπαικῶς χαίνουσαι ὀνομάζονται «Κακὴ Σκάλα», διὰ τὸ ἀπότομον καὶ ἀδιάβατον αὐτῶν. Θὰ ἀνεκόπτον δὲ τὴν πορείαν

τῆς σιδηρᾶς γραμμῆς, εἰ μὴ γέφυραι ἀπέραντοι ἀνελάμβανον νὰ σύρωσιν ἐπὶ τῶν ἀκαταβλήτων νώτων τῶν τὸ βάρος τῆς.

Τὸ θέγμα κατὰ τὴν διάβασιν τῆς «Κακῆς Σκάλας» δικαίως ἐλκεῖ τὴν περιέργειαν καὶ συγκίνησιν τῶν ταξιδιωτῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Οἱ ἀπλούστεροι καὶ ἰδιῶ οἱ δειότεροι σταυροκοποῦνται, ἐπικαλούμενοι τὴν ἐξ ὕψους ἀρωγὴν. Οἱ μᾶλλον νοήμονες καὶ ἀνεπτυγμένοι ἀπολαμβάνουσιν ἀπλήστως τὰ ἄγρια καὶ ἀπειλητικὰ κάλλη τῆς ἰδιοτρόπου φύσεως. Ὁ συρμὸς προελαύνει μετὰ μεγαλοπρεποῦς βραδύτητος, ὀφιοειδῶς κάμπτων καὶ παρκακάμπτων τὸν ἰδιοτροπον βράχον. Ἡ δύναμις τοῦ ἀτμοῦ φαίνεται ταπεινὴ καὶ ἀδύνατος· νὰ ἀψηφίσῃ τὰς ἐλαχίστας ταύτας τῆς φύσεως ἰδιοτροπίας. Μάτην τὸ μέλαν θηρίον μυκάται, μάτην τριζοβολεῖ καὶ πύρινα ἐκ σπινθήρων χύνει δάκρυα. Ἡ πνοὴ του εἶναι ἡδὴ πνοὴ ἀσθματικῶν, ἠττημένου ἐν τῇ μεγαλοπρεπεί τῶν στοιχείων πάλη.

Μόλις ὅμως ὁ δειλὸς παρκακάμψῃ τὰς ἐδαφιαίας ἀνεμολίας, ἀνακτᾷ τὸ θράσος καὶ τὴν ταχύτητά του. Σπρίζει θριαμβευτικῶς, τρέχει, πετᾷ. Διασχίζει κωμοπόλεις καὶ χωρία, ἀνέρχεται βαρὺς καὶ κατάκοπος διὰ τῆς ἡμιανοιγείσης τομῆς τοῦ Ἰσμοῦ καὶ εὐδοῦται εἰς τὴν Κόρινθον, τοὺς ἀρχαίους τούτους τῆς Ἑλλάδος Παρσιαούς.

Μάτην ἤθελε τις ζητῆσαι εἰς τὴν νέαν μονότονον πολίχνην τὸ μεγαλεῖον, τὰ καλλιτεχνικὰ μνημεῖα, τὴν δόξαν τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ Ἀκροκόρινθος ἢ ἡ ἀρχαία Κόρινθος σώζει εἰσέτι ἴχνη ἀμυδρὰ τοῦ παρελθόντος. Ἡ Νέα Κόρινθος οὔτε ρυτικόν, ἀλλ' οὔτε τεχνικὸν κάλλος ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ. Νομίζει τις ὅτι εἶναι ἀπνηθρακωμένον τῆς ἀρχαίας φάσμα, μεταμελητὸν διὰ τὰς νεανικὰς παρεκτροπὰς, ἀπογυμνωθὲν τοῦ πλούτου, τῆς μαγικῆς γοητείας καὶ τῶν ἠθονικῶν ἀπολαύσεων καὶ ἐν νηστείᾳ καὶ γυμνότητι μονάζον ἐν τῇ ἐρήμῳ εἰς ἐξίλασμόν τῶν ἀμαρτημάτων τοῦ παρελθόντος.

Τὴν ἀποχαιρετῶμεν ὅθεν τάχιστα χωρὶς οὔτε γλυκεῖαν τῆς Λαίδος ἀπόγονον νὰ συναντήσωμεν.

Ἀμαξά ὀδηγομένη ὑπὸ φουστανελοφόρου Λουτρακιώτου μεταφέρει ἡμᾶς εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Κορίνθου πλευράν, ὅπου αἱ Θέρμαι τοῦ Λουτρακίου.

Δὲν ἔχει βεβαίως τὸ Λουτρακίον ἀξιώσεις εὐρωπαϊκῆς πόλεως λουτρῶν, τὰ νερά του ὅμως ἔχουσι ἀληθεῖς θαυματουργοὺς ἰδιότητας. Ἡ κόμη ἐκτισμένη ὑπὸ τὰς ὑπώρειας τοῦ πευκοφύτου βουνοῦ τῆς Περαχωρᾶς, μὲ καθαροῦ καὶ εὐάερους νεοκτίστους οἰλίσκους, μὲ τὴν γραφικωτάτην τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου θέαν ἀποβαίνει εὐάρεστος θερινὴ διαμονὴ καὶ διὰ τοὺς μὴ ἔχοντας ἀνάγκην τῶν ἀλκαλικῶν νερῶν τῆς. Τὰ λουτρά εἶναι περιποιημένα, διηρημένα εἰς ἰδίους καθαρωτάτους λουτῆρας, δι' ὥραιων γαλιῶν ἐπεστρωμένους. Οἱ πάσχοντες ἀπὸ ψαμμιάσεως, λιθιάσεως, καὶ παντὸς εἶδους νεφρικής ἢ στομαχικῆς παθήσεως, οἱ ἀρθρτικῆς καὶ ρευματικῆς ἀποδίδουσι καὶ δικαίως εἰς τὰ νερά τοῦ Λουτρακίου πολυτίμους ἱμαματικὰς ἰδιότητας.

Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι πολυδάπανος. Τρόφιμα εὐρίσκει τις ἄρθρα καὶ ὄχι ἀκριβὰ. Οἱ κάτοικοι ὡς ὅλοι οἱ Ἕλληνες χωρικοὶ εἶναι προσηνεῖς ἐν τῇ ἀφελείᾳ ἀπλοϊκότητι τῶν. Αἱ γυναῖκες τῶν ἐργατικώταται δρᾶττονται τῆς εὐκαιρίας τῶν λουτρῶν, ὅπως διπλασίως τοῦ συνήθους ἐργαζόμεναι, οἰκονομῶσι τὰ πρὸς κατασκευὴν προικῶν τῶν κορασιῶν τῶν ἐνδυμάτων.

Ο πέραν των λουτρών περίπατος του Λουτρακίου είναι άμμητου γραφικότητας και κάλλους. Αί έδαφικαί άνωμαλίαι μεταβάλλονται εις τέλειον πανόραμα ως εκ της πλουσίας εις ταπεινούς απογρώσεις θαμνοειδούς επιστροφείας αυτών. Αί απότομοι και έλικοειδείς κλιτύες του βουνού της Περαχώρας φέρουσιν έν άνωμάλῳ γραφικότητι άνηρημένα σχεδόν εκ των άνω προς τά κάτω ποικίλων διαστάσεων χαμόδενδρα.

Η χαρίεσσα και άγρία ροδοδάφνη προεκτείνει φιλαρέσκως τους άνθοστεφείς κάλυκας της, δεσπόζουσα ούτω του ποιητικωτάτου τούτου τμήματος του βασιλείου των φυτών. Υπό τους πόδας του βουνού εκτείνεται ως έν τῷ μέσῳ φυσικῶν άνθῆρων ίσοπεδομένη μικρά κοιλάς, έφ' ης θάλλει το συμβολικόν της θεάς Αθηνάς δένδρον με το άργυροειδές φύλλωμά του Ένωπιόν σας μαρμαίρει ή θάλασσα, έν η αί Λαίδες και αί Φρύναι της αρχαιότητας έλουον τά μαγικά των κάλλη. Σήμερον σπανιώτατα λούονται έν αυτή αί ποιμενίδες της Περσυχώρας, αίτινες συνεχῶς ποικίλλουσι την μονοτονίαν του γραφικου τοπίου, οδηγούσαι δι' αυτου τά λευκά άρνάκια των και άδουσαι πικητικώτατα ανατολικόν τι άσμα.

Ο ΕΝ ΤΟΙΣ ΥΔΑΣΙ ΚΟΣΜΟΣ

Μίαν λέξιν περί της τορπίλης· οτε ο άλιεύς αποθέσῃ έν τός της λέμβου του το έν τοίς δικτύοις του περιεχόμενον και θελήσῃ να χύσῃ επ' αυτου θαλάσσιον ύδωρ, δοκιμάζει ένιοτε ίσχυρόν τινα γῆρῶν επί του βραχιόνος του· τουτο συμβαίνει, διότι μεταξύ των συλληφθέντων ίχθύων ύπάρχει και τορπίλλη τις. Περιέργως δοκιμή απέδειξεν οτι ή ηλεκτρική δύναμις ταύτης, δέν είναι φανταστικός κεραυνός· είκουσι άτομα έσχημάτισαν άλυσιν, αί ζωσαι άκραι της οποίας έκράτουν, ή μὲν την κεφαλήν και ή έτέρα την κοιλίαν τορπίλλης, πάραυτα δε ίσχυράν δόνησιν ησθάνθησαν και τά είκουσι πρόσωπα του κύκλου.

Ημέραν τινά ο Ρεωμύρος άπολύει εύρωστον νήσαν έντός λεκάνης, έν τη οποία εύρίσκετο τορπίλλη. Η νήσσα αυτη έφουνήθη. Η τορπίλλη κατοικει τάς θαλάσσας, αίτινες περιεβρέχουσι τάς γαλλικάς ακτάς, ούσα πλατεία ως ή βίβνη, εκ των πλησιεστέρων συγγενῶν της και έχουσα σχῆμα σχεδόν κυκλικόν. Έν τη Μάγχῃ ηλίευσαν τορπίλλας, έχούσας μήκος ενός μέτρου και εξήκοντα εκατοστῶν και πλάτος ογδοήκοντα εκατοστῶν, βάρος δε μέχρις έβδομήκοντα λιτρῶν. Έν τη συμβολική των γλώσση οί άλιεΐς της Βρεττανίας καλοῦσιν αυτην μαγικόν ίχθύν. Η τορπίλλη δέν είναι μάγισσα, αλλά ζῶον περιέργον, όπλισθὲν υπό της φύσεως δια κεραυνου, ον φέρει έν τοίς ύδασιν.

Έξ ίτου με την τορπίλλην και τον σίλουρον, φοβερός είναι και ο γυμνωτός, γιγάντιος έγγελος, έχων άπαισίαν όψιν και ών ο τρόμος των λιμνῶν και τελμάτων της Νοτίου Αμερικῆς.

Πās έχθρός γίνεται θύμα του γυμνωτου· οὐδέν έν τῷ φρικώδει αυτου έξωτερικῷ προδίδει την φοβερήν και μυστικήν δύναμιν, ης μόνος οὗτος έχει συνείδησιν· άλλ' αί άπιστοι όργαί αυτου εκρήγνυνται ως κεραυνός. Πάν οτι θίγει οὗτος σκοτιζεται και καταβάλλεται, πίπτει εις λήθαργον ή άποθνήσκει· ο γυμνωτός, έν ηδύνατο, ήθελε καταποήσει τον κόσμον και παραλύσει την ζωήν. Οὐδέν θα ηδύνατο να ήσυχάσῃ

την μανίαν της ζωσης ταύτης καταγιγίδος. Η βροντή του είναι ακατάπαυστος και ο κεραυνός του πάντοτε έτοιμος. Δέν είναι οὗτος αντίπαλος, αλλά σύγκρουσις, δέν είναι ζῶον, αλλά βολταική στιλπ. Αόρατος και σιωπηρός εισχωρει υπό το θύμα του, όπερ επιψαύει, τραυματίζει και κεραυνοβολει.

Ότε τά μεγάλα μαστοφόρα, αί ημίμοιοι, αί έλαφοι, οί βουβαλοι και οί ταυροι έρχονται να σβύσωσι την δίψαν αυτών πλησίον των γυμνωτών, δέχονται το κτύπημα τούτου και μένοντα άπολιθωμένα καταβάλλονται, πίπτουσι και πνίγονται.

Ότε οί Ινδοί άλιεΐς επανοίγουσι τά εύρέα αυτών δικτυα επί της παραλίας, εύρίσκουσιν ένιοτε έντός αυτών γυμνωτών, μετ' υπερμεγέθων ίχθύων και νέων κροκοδείλων· οί ίχθύες έθανάτωθησαν, οί δε κροκοδείλοι είσιν επιθανείς.

Όταν οί γυμνωτοί, άγωνιζόμενοι κατά των ζῶων, άτινα ήλθον έν τη λίμνη των να πίσωσιν, εξαντλήσωσι τάς φοβεράς των προμηθείας, καθίστανται όσον και οί άπλοι καθιοι άθλαστές, όποτε οί Ινδοί, λάγνοι της εξαίρετου αυτών σαρκός, τους άλιεύουσιν άνευ του έλαχίστου κινδύνου.

Το έπίρροον ζῶον, έχκαταλείπει τον Όλυμπον, όπου έβρόντα, όπως εισέληθ εις καδίσκον, εκ τούτου δε εις βαρέλιον, έν ο άλατίζουσιν αυτόν, ως έν ητο ή κοινωτέρα σαρδίνη (sardine).

Έάν εξαίρεση τις το βόρειον σέλας, όπερ κατακλυζει τον πολικόν ούρανόν δια φανταστικῶν λάμψεων, δέν ύπάρχει έν τῷ κόσμῳ είκων μεγαλοπρεπεστάτη και μάλλον θλιγουσα από τους φωσφορισμούς της θαλάσσης. Πως δύναται να αναφέρῃ τις τους ίχθύς δλους, οΐτινες εργάζονται προς παρασκευήν του άπειρου τούτου τεχνητου φωτός, όπερ αναβρόν εκ του βάθους των άβύσσων χύνεται επί της επιφανείας των Ωκεανῶν;

Τούλα κ. κ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Στατιστική των πλουσιωτέρων γυναικῶν του κόσμου. Έν Νέξ Υόρκῃ έδημος εύθη στατιστική των πλουσιωτέρων γυναικῶν της Αμερικῆς. 18 χῆραι έχουσι περιουσίαν άνερχομένη εις 1,050,000,000. 14 άγαμοι έχουσιν 62 εκατομμύρια και 11 έγγαμοι 70,500,000. Έάν αί γυναίκες αυται άπερασζον να σχηματίσωσι γιγάντειον έμπορικῆν εταιρίαν θῆ ενίθλιον εις μεγάλην άμηχανίαν τους συναδέλφους των του ίσχυρου φύλου. Ηδύνατο να άγοράσωσιν ούλας τάς έλαιόφορους χώρας της Αι νουθβανίας, ή τά άδαμαντορυχετα της Νοτίου Αμερικῆς. Πρόεδρος της εταιρίας ταύτης ηδύνατο να ονομασθῆ ή μίςς Κρίν, ης ή περιουσία ανερχεται εις 200,000,000 ή ή μίςς Γάρετ με περιουσίαν εξ 100,000,000.

Η επίδρασις του κυανου χρώματος επί της όρασεως. Το συμβούλιον της δημοσίας υγιεινής των Παρισίων άρχολεται κατ' αυτας εις μελέτας και συζητήσεις επί του άνω θέματος. Πολλοί των υγιεινολόγων διασχυρίζονται οτι· τά δια κυανου μολύβδου κεχαραγμένα τετράδια των παιδων είναι κακισ επι· τά δια την όρασιν. Ηντεθεν δε ή μεγάλη μωοπία των μαθητων και μαθητριων.

Περίεργος οικογένεια. Έτελέσθη κατ' αυτας έν Γερμανία περίεργον συνοικέσιον. Οί σύζυγοι φέρουσιν έν τη νεοσταθεσία οικογενεια τέκνα οκτώ κλινῶν. Η γυνή νυμφεύεται δια τετάρτην φοράν τάς τρεις δε πρώτας ειχε νυμφευθῆ μετ' άνδρων γῆρων, ών έκαστος ειχεν ίδια τέκνα. Αδτη δ' εις εις απέκτισε τοιαυτα μετὰ των τριων διαφόρων συζύγων της. Ο τελευταίος σύζυγος της ειχε νυμφευθῆ μετὰ χῆρας τινος έχούσης ίδια τέκνα, πλην εκ ίνων, άτινα απέκτησε μετ' αυτου.

Τί λέγει το Κοράνιον περί γυναικός. Είναι τρία πράγματα προς τά όποια ή γυνή οφείλει να ομοιάζῃ και να μη ομοιάζῃ. Πρώτον οφείλει να ομοιάζῃ προς κοχλίαν, οστις φυλάττει πάντοτε τον οίκον του, αλλά να μη φέρῃ ως το ζωδιον τουτο επί της ράχεός της πάν ό,τι έχει. Δεύτερον οφείλει να ομοιάζῃ προς ήχώ, ητις δέν όμιλει ειμή έρωτωμένη, αλλά δέν οφείλει ως ή ήχώ να έχῃ πάντοτε τον τελευτατον λόγον. Τρίτον οφείλει να είναι τακτική ως το ωρολόγιον της πόλεως, αλλά να μη κάμνη τον θόρυβον εκείνου, όπως ακούηται εις ολίγη την πόλιν.

Έν ηλικιότητι των κορασίων έν Αμερικῆ. Είς το κράτος της Δελαβάρας έν Αμερικῆ, τη δραστηριωτάτη ενεργεία πολλῶν κυριων επετεύχθη, όπως άνήλιξ και προστατευομένη υπό του νόμου θεωρεται ή κόρη μέχρις ηλικίας δεκα εξ έτων.

Στατιστικῆ καρφιδων. Ειξεύρετε εις ποτον αριθμόν ανερχεται κατ' έτος έν Ευρώπη ή κατασκευή των καρφιδων. Κατά τελευταίαν στατιστικήν ο αριθμός των κατ' έκαστην κατασκευαζομένων καρφιδων ανερχεται εις ογδοήκοντα εκατομμύρια. Η έτησία δε κατανάλωσις αυτών εις 20 δεκακατομμύρια και 200 εκατομμύρια.

Pendant son séjour a Paris, le Schah de Perse se faisait lire les journaux chaque jour. Le directeur de l'Argus de la Presse a eu l'idée de collectionner les articles parus en toutes langues sur le voyage du Roi des Rois et les envoyer alors rue Copernik, rassemblés en quatre superbes albums. Sa majesté persane vient de reconnaitre cette delicate attention en conférant a M. A. CHÉRIÉ, le titre de chevalier, de l'ordre du Lion et du Soleil.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Διηγῆσεις Αγωνιστου. Υπό του βιβλιοπωλείου της Έστίας εκδόθη καταλλήλοτατον δια τά δημοτικά σχολεία άγνωστων υπό τον τίτλον: Διηγῆσεις Αγωνιστου του Γεωργίου Δροσίνῃ. Τιμάται λεπτά 80.

Ιερατάκινα. Υπό του φοιτητου της φιλολογίας κ. Σωκράτους Κρινοπούλου εκδόθη έμβριθής μελέτη επί του βίου, της

27 — ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ — 27

ΕΝΕΔΡΑ

Η γοργία μήτηρ των Μονμάγερ έζήτητεν άτυλον παρὰ τοίς υίοις της, άφ' ης ειδε πυρποληθέντα τον έν Βιζές οίκον της ως και πάντα τά κτήματά της, εξ ών προσεπορίζετο την ζωήν της. Έξηντηλέμη λοιπον και καταρωμένη τοις Γερμανούς στρατιώτας, μέχρις μινίας δε μιούτα πάντας τους Γερμανούς ή δυστυχῆς γυνή ήλθε να ζητήτῃ άτυλον πλησίον των υίων της, οΐτινες, ως έγνωριζε καλῶς, δέν ήταν εύποροι.

Μία σιέψις εβιτάνιζε τον νοῦν της γοργίας. Πως να εκδικηθῆ κατὰ των Γερμανῶν, των πυρπολητων του οίκου της, των στρατιῶν των συμπολιτων της. Το μίσος τουτο μετεβλήθη εις μονομηνίαν παράφρονον. Έις τῆς περι εκδικήσεως ιδέας της περι οὐδένος ηδύνατο να σκεθῆ, άλλ' οὔτε την έλαχίστην πρός τουτο εδεικνυε διάθεσιν.

Η κατάστασις αυτη της γοργίας μητρος των Μονμάγερ όσημέρηι εδενουτο. Ο Ιωάννης άπεράττε να πιστάξῃ γυναίκα τινε, εις ην να αναθέσῃ την προντίδῃ της επιβλέψας τῆς μονομηνούς γοργίας. Η ύπηρεσία του οίκου των συνίστατο άπλούστατα υπό γοργίας μαγερίου, ητις ήτλοειτο και εις την διευθετησιν των δωματιῶν και ητις ως εκ των ποικίλων ά-

γλώσσης, των ήθων, έθίμων και παραδόσεων των κατοίκων της Ασιατικής πόλεως Φερτακίων. Τιμάται δραχμῆς.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Π. Ζ. Σμύρνην. Θα άποστειλωμεν τα ζητούμενα. — Κον Α. Μ. Οδησόσιν. Συναλλαγματική έληφθη Μυρίας εύχαριστίας. Γράφομεν. — Καν Μ. Δ. Κέρκυρα ν. Συμμερίζομεθα την λύπην σας. Το ίδιοον θεωρεται όφελιμώτατον δια τάς χοιραδικάς κρέσεις. Ζητείτε λοιπόν Ισοδουα νερά. — Καν Θ. Μ. Κωνσταντινούπολιν. Περιγραφήν της Έθνικῆς Έλληνικῆς σχολῆς άνα υνώσκετε σημερον πιστοτάτην. — Καν Ε. Ο. Τρίπλιτιν. Όσῳ άργότερα έλθετε, τόσῳ άκριβότερα θα πληρώσητε. — Κον Η. Α. Σουλινα ν. Αποστέλλεται. — Καν Δ. Κ. Π. Πάφον. Συμμορφούμεθα οδηγίαις σας. Θεωρούμετα συγχαρητήρια. — Κον Ε. Δ. Κουδωνίαις. Ο πῖλος των Κυριων δέν είναι πολυτέλεια, αλλά αναγκαίον κάλυμμα της κεφαλῆς. Μήπως οί κύριοι εξέρχονται ποτέ με άσκεπή κεφαλήν; Προμηθεύσατε λοιπόν εις την θυγατέρα σας τοιούτον ως τη παρέχετε πέδιλα και φορέματα. — Κον Ι. Χ. Δ. Μιτυλήνην. Αποστάλιν. — Καν Ε. Κ. Λαμίαν. Αποστάλη. — Καν Μ. Κ. Αλεξάνδρειαν. Είναι κακῶς ένουμένη ή οικονομία αυτη. Έάν ποτε άνευρώσκετε ύγιεινήν τινα, θα ήρωθιατε δια τάς ιδέας, άς τολμάτε να εκστομίσετε περὶ τά τέλη του XIX αῶνος. — Καν Σ. Π. Πειραιά. Είς το εξῆς θα δημοσιεύομεν άνα δύο συμβουλίας. — Καν Ν. Μ. Γαλαζισον. Συμμορφούμεθα οδηγίαις σας. — Καν Θ. Κ. Αθήνας. Αγνοούμεν εισέτι έάν ολαι αί κεκλήμναι θα φέρωσι το ένικόν ένδωμα. Έν πάση περιπτώσει πολλὰ έπιμαζουσι τοιαυτα. Η τιμή του εις κατώτατον όρον δραχμῆς 1500. Έάν αί κόραι των Αθηνων ηδύνατο να κεντώσι μόναι των αυτω, τότε ή αξία αυτου θα περιούζετο μόνον εις 1000 ερ. — Καν Β. Σ. Βωλοσιν. Επιστολή έληφθη. Μυρίας εύχαριστίας δι' ευγενή φροντίδα. Γράφομεν. — Καν Α. Θ. Στυλίδαι. Διατί δέν είδουσιήσατε άμείως; — Καν Ε. Στ. Σμύρνην. Όλαι αυτοί αί προς τους μνηστήρας περιποιήσεις άντι να εκδηλοῦσιν έατίμησιν και συμπάθειαν, εκδηλοῦσιν ήθος ταπεινόν και δουλοπρεπές. Η εκτιμώσα και συμπαθοῦσα των έλεκτόν της δέν δύναται να τον μεταχειρίζεται ως αυθέτην, άλλ' οὔτε να τον χαρακτηρίζῃ ως άγνωστον την προς την γυναικα όφειλομένην άδρότητα και σεβασμόν. — Κον Γ. Ρ. Αθήνας. Μας επεστάλη ή βιογραφία αυτης και όγι ή της Θεοδώρας της Α'. Διημοσιευθήσεται ούχ ήτιον έβίος και εκεινης και των λοιπων δύο. Η Β'. όηρξεν ή έδουζοτέρα δι' αυτο τως επροτιμήθη.

σχολιων της ηδύναται να εκτελέσῃ και τά καθήκοντα συντρόφου και φύλακος της γοργίας.

Εσπέραν τινά ο Μονμάγερ επανήρχετο εκ Παρισίων πεζοπορών. Ο καιρός ήτο θαυμασιώς ώρσιος, ή όροσερά της έτπέρας αυρα επαιζεν επί των φύλλων των δένδρων και μετ' αληθοῦς απολαύσεως ο πεζοπόρος εισέπνεε τον καθαρόν της πεδιάδος άέρα. Ολίγα βήματα πρό αυτου, βαινουσα επί της αυτης οδου διεγράφετο ή σια νέες χαρισιστίας γυναικός.

Η καρδιά του Μονμάγερ επικλεν ίσχυρότερον. Η ύπερήφανος και μεγαλοπρεπῆς στάσις της, το χγέρωλον βάλισμά της, ή περιφρόνησις, μεθ' ης ήτένιζε τον πρό της καλλονῆς της εξιστάμενον διαβάτην, επείσε τον Μονμάγερ, οτι ή πρό αυτου βαδίζουσα ήτον ή Λουκιανή. Η πρώτη και μόνη γυνή, ητις ειχε συγινῆσει την λιθίνην καρδίαν του. Πό της οποίας ο κακοῦργος μετεβάλλετο εις ήμερον ήρνιον. Τον διάπυρον έρωτά του τη ειχε περιγράψει δια θερμοτάτων επιστολων, πριν η έτι ή μύρη συμφορά—ης ο άθλος ήτο δημιουργός—επιπέθη κατὰ των οικειων της. Είς τάς επιστολάς του αυτας ή μνηστή του Γωτῆ ειχεν άντιτάξει περιφρονητικήν σιωπήν. Αλλ' άδιάφορον. Τουτο ειχεν εξερεθίσει αυτόν επι ίσχυρότερον. Επεθύμει πρό πολλου χρόνου να την ιδῃ. Και ή περίστασις αυτη τῷ επαρουσιάζετο κατὰ την όρατιν ελεινήν εσπέραν, ητις προύκλει τοιαύτης φύσεως εκμυστηρέσεις.

Ετάχυνε λοιπόν το βήμα και έντο, ολίγων δευτερολέπτων εβάδιζε παραπλεύσως της κόρης. Έάν εξέτεινε την βραχίονα του αυτός ο θρασός και αυθάδης ηδύνατο να την σμίγῃ εις το στήθος του, ένῶ πυρίνοι άνευκῶντο φλόγες. Αλλά δέν

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πώς διατηρούνται τα κομμένα άνθη. Τα άνθη άρθεύοντι μόνον ένόςμ διατηρούσι τήν άνθηρότητα και εωδιαν των. Δυστυχώς κοπιόμενα έν τού φωτός χάνουσι τάς πολυτίμους αὐτάς ιδιότητες. Κατά τήν έποχήν ταύτην και ιδία κατά τάς επισήμους έορτάς, ώς ό Έλληνομός πανηγυρίζει τά άνθη χρησιμεύουσι εις έκδήλωσιν τής χαράς τών Κυριών. Είναι, ούτως ειπείν, οι ευγενείς διερμηγείς τής γυναικείας καρδίας. Ίνα διατηρήτε τήν άνθηρότητα και τό εϋσμον αὐτῶν επί πολλές ήμέρας, διαλύετε έντός του ύδατος του δοχείου σας μικράν τινα ποσότητα άνθρακικής σόδας, (carbonate de soude), ήν προμηθεύσθε εθνηνοτάτην εις οίον δήποτε φαρμακείον. Ήνιός του ύδατος τούτου βυθίζετε τούς μίσχους τών άνθών σας, επιτυχάνουσαι ούτω τήν επί πολλές ήμέρας άνθηρότητά των.

Κατά τής κυρώσεως του παιδικού σώματος. Είναι δύσκολον εις μητέρα ιδία πολλών τέκνων να επιβλέπη και διορθοί πάντοτε τόν τρόπον, καθ' όν κάθηται. Εντεϋθεν ή κακή συνήθεια τής κυρίας στάσεως του κορμού, ή καταστρέφουσα τήν χάριν πολλάκις δε και τήν υγείαν του παιδός. Πρός άποφυγήν τής στρεβλώσεως ταύτης επιβάλλετε εις τά μικρά σας άνα πᾶσαν πρωταν να γυμνάζωνται ώς εξής. Αμυβάνουσι εις έκάστην τών χειρών άνα έν ξύλον βάρους, ώστε να δύνανται να τό κρατώσιν, ύφουσι δε και καταδιβάζουσι τάς ούτω βεβαρυμένας χείρας των, χωρίς να κάμπτωσι τόν άγκώνα, τολάχιστον επί δέκα λεπτά τής ώρας.

ΣΥΝΤΑΓΗ *

Ρακαούτ Άραβικόν. Ουδέν θρεπτικώτερον διά τά απογαλακτιζόμενα μικρά και τούς άσθενείς έν γένει όσον τό Ρακαούτ, υπερά δεκάπνοος και ευκόλως κατασκευάζεται. Άμυλον γεωμήλων (ψύχα πατάτας) ειζάλειρον, άραου-ρούτ (εδρίσκαται εις τά φαρμακεία) Άναμιγνύετε ίσας δόσεις έν τών άνωτέρω. Προσθέτετε κακάον εις κόβιν 1)2 έκάστης τών άνω δόσεων και ζάκχαριν λεπτήν όσον όλα όμοι. Άρωματίζετε διά βανίλιας και βράζετε διά γάλακτος μέχρις έντελους συμπυκνώσεως. Και ώς Γλυκίσμα άντι κρέμας είναι γυστικώτατον.

* Έν τή συνταγή του παρελθόντος φύλλου κατά τυπογραφικόν λάθος έτυπώθη ή λέξις μαγιονέζα άντι τής λέξεως μ π ο υ γ ι α μ π έ ς

Παρακαλούνται αι κ.κ. συνδρομήτριαι αι από 1ης Σεπτεμβρίου μεταβαλούσαι κατοικίαν να υποδείξωσιν εγκαίρως τάς νέας διευθύνσεις των, όπως μη επέλθη άτάξια περι τήν διανομήν των φύλλων.

έτόλμα ό άθλιος. Δύο διάφορα αισθήματα επάλαιον έν τή ψυχή του : ή δειλία και ή φόβος. Ή δειλία διότι ήγάπα. Ό φόβος διότι ήγνώει, όποιον μέρος ειχε λάθει ή Λουκιανή εις τήν υπόθεσιν του Δοριάτ. Τί ειχεν ενεργήσει ; τί ειχεν ειπή ; Είχεν άρα αναγνώσει τήν αίματηράν φράσιν μετά τής Κλαυδίνης ; Ή ιδέα αύτη τόν έβασάνιζεν ύπερ πᾶσαν άλλην. Ήπρεπε να μάθη, να πεισθῆ. Ήτο άποφασισμένος.

Εάν τις κατά τήν στιγμήν εκείνην παρετήρει τήν Λουκιανήν, ήθελε φρικιάσει διά τήν φρικώδη αλλοίωσιν του προσώπου της. Δέν ειχε στρέψει τήν κεφαλήν προς τό μέρος του Μονμάγερ, αλλά τό βλέμμα της διά του κανθού ήκολούθει πᾶσαν εκείνου κίνησιν.

Δεσποινίς Λουκιανή, απετόλμησε τέλος να ψιθυρίσῃ ό άθλιος, επιτρέψατέ μοι να διακόψω τό έσπευσμένον βήμα σας. Ήπιτρέψατέ μοι να σας ειπω δύο λέξεις.

Ή Λουκιανή ήσθάνετο τάς δυνάμεις της εκλιπούσας. Τη έφάνη ότι πυκνόν σκότος εκάλυψε τόν τώος άνέφελον έρίζοντα, και ότι εις τό σκότος τουτο έλαμπον ώς διά πυρίων γλωσσών γραγμέναι αι λέξεις : *Ό Ιωάννης Μονμάγερ είναι ό δολοφόν.*...

Καταβαλούσα έν τούτοις υπερανθρωπίνους προσπαθείας απήντησε : Τί επιθυμείτε Κύριε ;

Σας έγραψα τοςάκις και αι έπιστολαί μου έμειναν άνευ απαντήσεως. Ίσως μνησικακείτε έναντίον μου διά τήν τόλμην μου ταύτην ;

Δέν σας έδωκα ποτέ τό δικαίωμα να μοι γράψετε τοι-

Είδοποιούνται δε προς τούτοις αι άπανταχοῦ κ. κ. συνδρομήτριαι ήμῶν, ότι από 1ης Σεπτεμβρίου τό γραφείον τής « Έφημερίδος των Κυριών » μετεκομίσθη εις τό άνω πάτωμα τής επί τής διασταυρώσεως τής όδου Μουσῶν και Νίκης οίκιας Πρυνουπόλου, παρά τήν Πλατείαν του Συντάγματος και άπέναντι τής οίκιας Σχλίεμαν πρόην Φιλίμονος.

ΥΔΩΡ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

Αί επανερχόμεναί εκ των έξοχῶν αισθάνονται τήν έλλειψιν μυροβόλου και καθαρού των κήπων άέρου. Το ύδωρ Κολωνίας του επί τής όδου Σταδίου μυρεψίου Δεούση αναπληροῦ τήν έλλειψιν ταύτην. Πωλείται εις τό ήμισυ τής αξίας τής Ευρωπαϊκής, εις δε άρωματικώτερα εκείνης ως και οι σάπωνες του.

Τυγή μεσήλιξ καλής ανατροφής και επιτηδειοτάτη ράπτρια ζητεί οικίαν, έν ή νά εργάζεται ως τοιαύτη, περιποιείται δε και έν ή δύο μικρά, ή επιτηρεί και φροντίζει τά της διεύθυνσεως του οίκου. Συνιστάται και παρ' ήμῶν. Πληροφορία εις τό γραφείον μας.

Διδάσκαλος πτυχιούχος και πεπειραμένη ζητεί παραδόσεις. Ή διεύθυνσις εις τό γραφείον μας.

Διδασκάλισσα Έλληνίς με καλās συστάσει, ζητεί θέσιν οικοδιδασκάλου εις τό έξωτερικόν. Δέν έχει μεγάλας απαιτήσεις. Ή Διεύθυνσις εις τό Γραφείον μας.

Ή γνωστή επί κομψότητι και ταχύτητι εργασίας, και μετρίαις τιμαίς μοδίστα κ. Άναστασία Άμπαζοπούλου ειδοποιεί τάς πελάτιδάς της ότι μετώκησεν επί τής όδου Πινακωτών άριθ. 40 πλησίον του Άρακείου και άπέναντι τής Γερμανικής Σχολής.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΑΚΡΙΒΟΠΟΥΛΟΥ

Τά μικρά αγαπῶσι τάς καραμέλας, τά γλυκίσματα, τά κομφέτα περισσώτερον από τούς μεγάλους. Πολλοί όμως κατασκευασταί νοθεύουσι αυτά προς βλάβην και των οδόντων και του στομάχου. Τά άραιώτερα και γνησιώτερα γλυκίσματα, κομφέτα και σιρόπια εδρίκετε εις τό Ζαχαροπλαστείον Άκριβοπούλου τό άρχαιότατον των Άθηναϊκῶν Ζαχαροπλαστείων.

Ίπρησία προθύμος και τιμαί μετριώταται συμπληροῦσι τήν εδχαρίστησιν, ήν αισθάνεται ό παρῆ του κ. Άκριβοπούλου προμηθεύόμενος γλυκίσματα.

αύτης φύσεως έπιστολάς. Άλλως τε τά αισθήματά σας είναι όλως ξένα προς έμέ.

Ίσως διότι νομίζετε ότι ζητώ να σας αποπλανήσω. Όταν όμως πεισθῆτε ότι ή ευτυχιστέρα στιγμή του βίου μου είναι εκείνη, καθ' ήν θέλω καταθέσει εις τούς πόδας σας τό όνομά μου, τήν τύχην μου, τούς φιλοδόξους πόθους μου δέν θα έχητε φρονώ τό θάρρος να με άπελπίζητε...

Άγαπῶ άλλον, ειπεν ή Λουκιανή άφελέστατα. Άγαπῶ άνθρωπον δυστυχῆ, έχοντα ανάγκην όλης τής στοργής και άφοσιώσεώς μου, να εγκαρτερήσῃ εις τήν επελθούσαν αὐτῷ συμφοράν. Άγαπῶ τόν Γωτίε τόν υιόν του δολοφονηθέντος Βουρέϋ, ειπεν άτενίζουσα αὐτόν άκαρδοαμυκτί.

Εάν ό άθλιος δέν κατεκυριεύετο τήν στιγμήν ταύτην υπό του τρομεροῦ πάθους του, ήθελε παρατηρήσει τάς φλόγας του συγκαταουμένου μίτους, αίτινες ξεπέμφθησαν από των όφθαλμών τής Λουκιανῆς, καθ' ήν στιγμήν επρόφερε τάς τελευταίας ταύτας λέξεις. Ουδέν όμως ειδεν. Ήρχέσθη δε άπάντων : Άγαπάτε έν παιδίον, τό όποιον δέν θα νυμφευθῆτε ποτέ.

Και ποιος θα με έμποδίσῃ, παρκαλῶ ; ειπεν ή Λουκιανή μεθ' ύψηλοπροσόνης.

Και ό άθλιος με τό ψυχρόν ύφος κακούργου δεδοκιμασμένου : Είθεθε θετή κόρη του Δοριάτ, όστις είναι ό δολοφόνος του Βουρέϋ. Δέν δύνασθε συνεπῶς να νυμφευθῆτε τόν υιόν εκείνου άν ό πατήρ σας έδολοφόνησε.

(άκολουθεῖ).